

מלכה של שלוש קומות

להודיע, היא תמיד שולחת חיך רחב מאוזן לאוזן ואומרת במתיקות: "חמודי, איזה יופי שבאתו כמה טוב לראות אותך"

הרסה ורפאל קוראים האחד לשני "פוסקה", זה שם החיבה. והם רואים ומפנקים האחד את השני, למרות סערות העבר. כשהיה קלצ'קין חולה לפני שנה ואושפז בבית-החולים בילינסון, היא היתה מופיעה יום-יום בבית-החולים ויושבת במשך שעות לצידו, כמו אריה. למרות שגם היא אינה אשה בריאה לגמרי.

וחושיהומור, כמובן, לא חסר לה, נוסף על כל מעלותיה. למרות של קלצ'קין הבעל איז חושיהומור, והוא

וגם הוא היה שולח מפעם לפעם את ידו אל הסיר. הוא ידוע כטבח מעולה. הרסה, לעומת זאת, היתה מוכנה בחפז'לב לערוך את השולחן, והיתה מניחה עליו את הכלים היפים שהיו בבית (אלה שלא עפו ונשכרו).

עד היום עובדת הרסה קשה, והיא הצליחה בעמל רב ליצור לעצמה אימפריה קטנה של אמנות. היא טיפחה את **שמואל בן הצעיר** ואת **יוסף ברגנר**.

מן הכספים שלה היא קנתה לאטילאט את שתי הקומות שמעל לגלריה, והיום היא שולטת על ארמון קטן, בעל שלוש קומות. היא תמיד לבושה טוב ונאה, תמיד עונדת תכשיטים יקרים. פעם, היו אלה

היה חוזר כמו ילד טוב הביתה. כלי-אוכל רבים החליפו בבית של מישפחת קלצ'קין. לא בגלל האופנה, אלא משום שכלי-האוכל היפים והיקרים שימשו כנשק של הבעל כלפי אשתו, ולהיפך. פעמים רבות היו מעיפים צלחות האחד לעבר השני.

ובכל זאת נשאר ביחד. הם פשוט חברים מאוד טובים. בדירה למעלה יש שני אגפים, לכל אחד מהם האגף שלו. הרסה היתה ונשארה אשילהבה. היא יודעת לאסוף סביבה תמיד את האנשים הנכונים, ויודעת איך לארגן את העניינים כך, שיעשו למענה בדיוק מה שדרוש. היא אשפית של יחסי-צבור. היא גם ידועה כאשה נדיבה בצורה יוצאת מן הכלל. לא קרה שהיא הלכה

היתה הולכת אל מאחורי הקלעים של התיאטרון, ניגשת בלי בושה אל הבימאי, מבררת איזה תפקיד עומד בעלה לגלם, והיתה מודיעה לבימאי בצורה חרישמשמעית איך צריך התפקיד להיראות ואיפה צריך בעלה לעמוד, ומה הוא צריך לעשות. והבימאים היו נשמעים לה כמו ילדים טובים. אי אפשר היה להתווכח איתה.

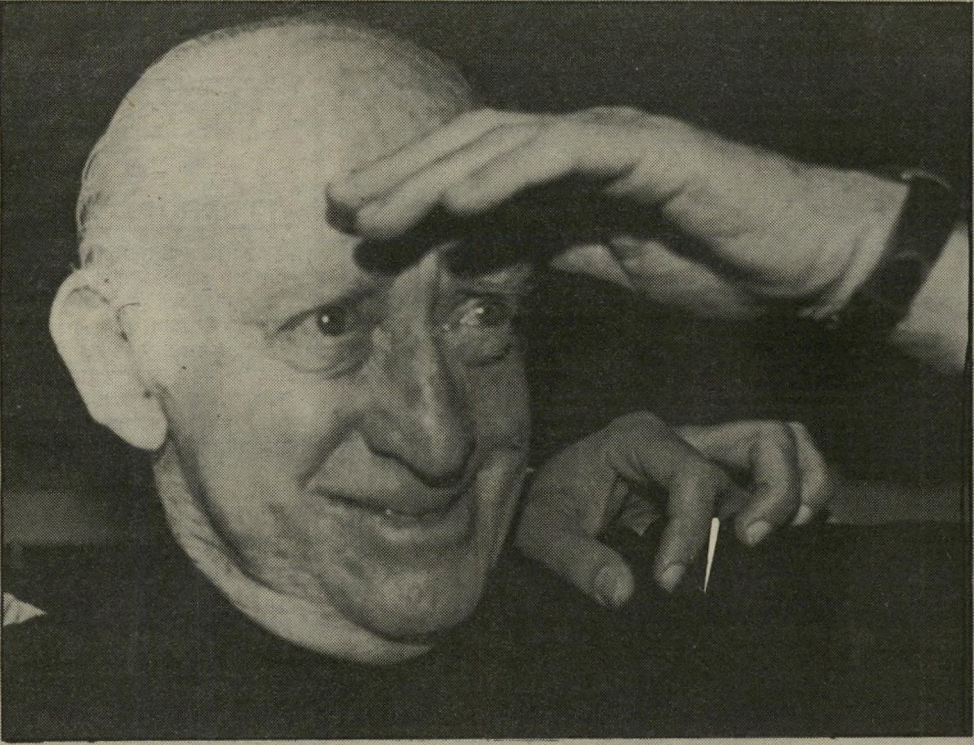
כך זה נראה מבחוץ, חיים של בעל ואשה. אבל היום כבר אפשר לספר שחיהם של השניים היו הרבה יותר סוערים מזה. כל אחד בנפרד ניהל חיים מלאים גם מחוץ למיסגרת הנישואין. הרסה היתה עיקבית, והיה חברה קרובה מאוד מאד של **אברהם**

עכשיו תשבו בנוה, קחו כורסה גדולה ותשקעו בתוכה. לפניכם סיפור על ההיסטוריה של התיאטרון הישראלי. והסיפור מגיע הפעם מן הדלת האחורית של התיאטרון.

העילה היא יום-הולדת ה-80 של הרסה קלצ'קין. היא בעצמה, אומנם, אינה שחקנית-תיאטרון, לפחות לא באופן רישמי, אבל היתה במשך שנים רבות המלכה שמאחורי הקלעים.

הרבה מתחילים לפני המודעה שנים (כליכך הרבה, שזה אפילו עוד לפני זמני). הרסה היתה נשואה לשחקן תיאטרון מוכשר בשם **אביטל**.

היא היתה יפה ומלאת-מרץ ושבתה את ליבו של **רפאל קלצ'קין**, אז

רפאל קלצ'קין 79

מאוד נעלב כאשר מחקים אותו, להרסה יש חוש הומור אדיר. אז בעוד שבועיים יחגגו כל ותיקי וצעירי התיאטרון וכל צעירי וותיקי הצעיר בארץ, את יום-הולדתה ה-80 של הרסה. ובעוד שנה יחגגו אותם האנשים את יום-הולדתו ה-80 של רפאל קלצ'קין, שהוא צעיר מאשתו בשנה. אני מאחלת לזוג עד 120 שנה לפחות.

תכשיטים נוצצים ובולטים, במשך השנים עברה לתכשיטים קלאסיים. אבל תמיד התאימו הסיכות והעגילים לנעליים ולהיפך.

הוא ממשיך לעבוד קשה, וקם בכל יום ב-4 בבוקר. היא, לעומתו, מאחרת לישון וקמה ב-6. כשהיא מזמינה אליה חברה לארוחת-בוקר, היא אומרת לה: "תבואי מאוחר, ב-8" והיא מאחרת למופת. גם אם נכנס מישו מבלי

עם מישו למיסעדה או לבית-קפה ונתנה לו, או לה, לשלם את החשבון. היא תמיד משלמת בעצמה.

גם בבית היא מלכה. אוכל מעולם לא כישלה בעצמה, וגם את הקניות לבית לא היתה עורכת. במשך שנים רבות היתה לזוג קלצ'קין עונת בולגריה, שהיתה באה בכל יום לכשל להם מאכלים חמים. קלצ'קין היה הולך לעשות את הקניות במכולת ובשוק,

הרסה קלצ'קין 80

חלפי במשך יותר מתריסר שנים. בילויים משותפים מכל המינים.

הבעל קלצ'קין, גם הוא לא טמון את ידו בעלחת. אבל הוא היה הרבה יותר קליל. קלצ'קין אהב את הצעירות, ובעיקר היה שם עיניים על כל השחקניות החדשות והטריות שהיו מגיעות לתיאטרון. בין השאר, לכד ברישתו את **מרים לזריסון**, שהיתה שחקנית ואחריכך עזבה את התיאטרון לטובת משרד-החוזק, ובילה במשך כמה שנים גם עם **טובה פרוז**.

אולי דווקא חיי ההוללות הפרועים, שניהל כל אחד מהם בנפרד, הם ששמי רו על חייהם-נישואין לאורך כל השנים. הם המשיכו לחיות ביחד, לגור באותה הבית שבקומה הראשונה שלו היתה ועדיין נמצאת, הגלריה לאמנות של הרסה. "המשיכו לחיות ביחד" — זו בדיחה הקוגה המתאימה לחייהם באותה התקופה, משום שקשה לומר ששריה שם אידיליה רומנטית. לא פעם היו שומעים צרחות איומות מן הקומה השניה של הבניין, קומת המגורים. היו ימים רבים שקלצ'קין היה מופיע לחזרות או להופעות בתיאטרון, כשכולו סר וזעף, והיה מודיע לכל חבריו השחקנים: "זהו אני גמתי, אני מתגרש ממנה" ואחריכך

שחקן צעיר בהבימה. אך הרסה היתה נשואה באושר, ולקלצ'קין לא היה צ'אנס. לו נותר לו, לבחור הצעיר, אלא להמתין בסבלנות לאהובתו.

איתרע הגורל, וביום בהיר אחד נסעה חבורה של שחקני הבימה להופיע בטבריה. אחרי ההופעה הלכו השחקנים לחגוג במיסעדה של **מיינה**, או שסידר על שפת הכינרת. אחרי המסיבה נסעו, כטוב ליבם, בן-חורה לתל-אביב, ואז קרה האסון. מכונתם היתה מעורבת בתאונת-דרכים. אביטל נהרג, **פאני לוביץ'** ואחרון מסקין נפצעו.

הרסה נותרה אלמנה צעירה, יפה ובודדה, וקלצ'קין התחיל שוב לפוּל לכוון שלה. הפעם נשאו מאמציו פרי, והיא נעתרה ונישאה לו.

כדאי שתבינו שקלצ'קין לא סתם זכה. הוא אסף אליו את מי שנחשבה החתיכה של העיר באותם הימים. היא אומנם לא נראתה בדיוק כמו הדוגמנית **טורנג'ה**, אבל היתה מלאת-חיים, והכי חשוב — היתה חכמה מאוד, והיה לה פה שחיסל אנשים. צריך היה להיוהר שלא ליפול לפה שלה.

בקיצור, השניים נישאו והתחילו לחיות את חייהם באושר. הרסה תפסה מיד בעלות על בעלה השחקן. היא

ישראל גורוביץ אבא שקופץ

אלמנה שחורה

שמעתי שבניו של האדריכל **ישראל גורוביץ** זכו בפרס הגדול בתוכנית **איזה קטע**, שכבר הוקלט ושיוקרו בעוד שבועיים.

דרינג, דרינג, את ישראל גורוביץ! "מרבד"

שמעתי שוכיתם במקור חדש! "האמת היא שהזוכים הם הבנים תומר בן ה-22, ודקל בן ה-11. הייתי צריך לנסוע לחו"ל, ולכן הם ייצגו אותי בגמר"

תן לי לטלפן את הבן תומר, שיספר מה השאלות שהביאו לזכייה בפרס הגדול בתוכנית איזה קטע. תומר: "היו שתי שאלות מכריעות, להגדיר את המושג אלמנה שחורה. ילד אחד אמר שזאת כושיט, שהרגה את בעלה. ושאלה שניה: מה זה איש-צפרדע. ילד אחד הגדיר שזה אבא שקופץ."